

פטיה והכיפה האדומה

כתב וצייר

ו. סוטייב

הילד פטיה אהב סיפורים מעל הכל. נו, אז מה?
כל הילדים אוהבים סיפורים, רק משום מה לא
מוכנים להודות בכך. אפשר לחשוב שסיפורים
נכתבים רק לבנות.

האהובים ביותר על פטיה היו האגדות של שרל
פרו, ואת "הכיפה האדומה" הוא ידע ממש בעל
פה!

פעם טייל פטיה בגן העירוני ושם ראה מודעה
גדולה "היום מקרינים בקולנוע סרט 'כיפה
אדומה'!"

פטיה קפץ משמחה ומהר רץ לקופת הקולנוע.
אך על חלון הקופה היה כתוב "נמכרו כל
הכרטיסים!"

פטיה כמעט ובכה מרוב צער ובעט חזק בגדר
שסביב לבית קולנוע, כאילו הגדר היא האשמה
שאין כבר כרטיסים.

אבל אז קרה דבר בלתי צפוי. קרש של הגדר זז, כאילו הוא מזמין את פטיה להיכנס לקולנוע. פטיה חשב רגע ואחר כך נכנס לאולם. והלוח נסגר אחריו בלי כל רעש וחריקה. פטיה צעד בחושך ונתקל מדי פעם בחפצים שונים עד שהגיע לפני המסך. שם התיישב כדי לא להפסיד את התחלת הסרט. המסך היה ממש לפניו ועליו הופיעו מילים לא מובנות "המודא הפיכ". פטיה קרא מימין לשמאל, אחר כך משמאל לימין ואז הבין שזה שם הסרט "כיפה אדומה". כלומר, הוא נמצא מאחורי המסך. פטיה התחיל להקיף את המסך ופתאום מצא את עצמו.. בקרחת יער.

הוא עוד לא הבין מה קרה, כשעל קרחת היער
הזו הופיעה ילדה קטנה בכובע אדום ועם סל
קטן בידיה.
"כנראה הגעתי לבמת תיאטרון ולא לסרט" חשב
פטיה "אולי היער זו התפאורה והכיפה האדומה
– שחקנית". אבל אז מאחורי "התפאורה" קפץ
זאב גדול שליקק את שפתיו בצורה טבעית
ביותר וגילה את שיניו החדות.
"שלום כיפה אדומה! לאן את הולכת?" שאל
הזאב בקול צרוד.
"אני הולכת לסבתא שלי" ענתה מיד הכיפה
האדומה.
"ואיפה גרה סבתא שלך?" התעניין הזאב.
"שתקי! שתקי" לחש פטיה. הוא ישב אחרי שיח
והזאב והכיפה האדומה לא ראו אותו.
"שם אחרי היער הזה, ליד הטחנה" הראתה
כיפה אדומה בידה.
"איזה קשקשניות הבנות האלה!" התרגז פטיה
וקפץ מהמחבוא שלו. אך מאוחר מדי. הזאב
התחיל כבר לרוץ מהר בכוון ביתה של סבתא.

"מה עשית!" קרא פטיה "עכשיו הזאב יטרוף את סבתא שלך!"
כיפה אדומה הסתובבה ובהפתעה הביטה על פטיה.
"שלום" בירכה אותו בנימוס "מאין אתה?"
פטיה נבוך וגם הוא בירך אותה "שלום."
"אתה בוודאי נסיך?" שאלה הילדה.
"לא, אני פיטה איבנוב. ואת כיפה אדומה. קראתי סיפור עליך. אצלנו כל הילדים מכירים את הסיפור בעל-פה."
"איזה סיפור?" השתוממה כיפה אדומה.
פטיה הבין שאם יסביר לה, רק יפסיד זמן ולכן קרא בכל הכוח "אל תשאלי עכשיו, רק רוצי מהר וקראי לציידים. שירוצו לבית סבתא!"
"אבל אני צריכה להביא לסבתא כיסנים וצנצנת חמאה", וכיפה אדומה הראתה לפטיה את הסל שלה.
"אם לא תרוצי עכשיו ולא תקראי לציידים, סבתא שלך לא תזכה לאכול את הכיסנים" נזף בה פטיה.

כיפה אדומה נרתעה מרוב פחד, ואחר כך הניעה
חזק בראשה ורצה בשבילי היער לכוון ביתן
הציידים.

מובן שלא ניתן להשוות שתי רגליים עם ארבע,
אך פטיה רצה מאוד להציל את סבתא ולכן
התחיל לרוץ כמו רץ אולימפי. ואכן הצליח להשיג
את הזאב קרוב לטחנה.

"הי, זאב!" קרא פטיה מתנשם בכבדות "עצור!"
"מה פתאום!" ענה הזאב בגסות, תוך כדי ריצה.
"אבל חכה!" קרא פטיה "אני רוצה להגיד לך
דבר חשוב מאוד!"

הזאב נעצר בפתאומיות כמו נחפר באדמה.
"מה הבעייה?" שעל בחיוך נבזי "אתה רוצה
שאוכל אתך?"

"אין זמן! אתה צריך להציל את עצמך. תכף יגיעו
לכאן הציידים!" אמר פטיה.
"למה?" בספקנות שאל הזאב.

**"כן! כי אני בעצמי.." פטיה כמעט וסיפר לזאב
ששלח את כיפה אדומה אל הציידים, אך נרתע
עוד בזמן.
"ראיתי בעצמי! הם באים עם רובים. ממש מולך.
מוטב שתלך מסביב."
"טוב" הזאב התחיל לרץ לשיחים "רק תזכור,
אם רמית אותי אוכל אותך בלי מלח! ובלי
פלפל!"
זנב הזאב נראה עוד בין העצים ואחר כך נעלם
ביער סמיך.
פטיה נאנח בהקלה ורץ לכוון ביתה של סבתא.
הרי צריך להזהיר את הזקנה בפני הזאב האיום.**

סבתא שכבה במיטה ותיקנה גרביים, בדיוק כפי
שנאמר בסיפור. פטיה דפק בדלת.
"מי שם?" שאלה סבתא.
פטיה חשב רגע ואז קרא "זו אני, כיפה אדומה."
מה יכול היה כבר לעשות? איך להסביר לזקנה
מה הוא עושה שם בכלל. ראשית היא לא תאמין,
אחר כך תיבהל בוודאי, ועוד עלולה להתעלף!

**"תמשיכי בחבל, ילדתי, והדלת תפתח" שמע
פטיה את המילים המוכרים לו מהסיפור.
פטיה משך בחבל, נכנס לבית וקרא מיד מהסף
"תתכונני מהר! הנה הזאב באה, רוצה לזלול
אותך!"
סבתא הורידה את המשקפיים, הביטה בקפידה
על פטיה ואמרה "בחור צעיר, איזה ביטוי זה
'לזלול'? אמור לאכול, לטעום, אולי לבלוע."**

"גם היא לא קראה את הסיפור" חשב פטיה בעצב. ואמר "סבתא נכבדה, אני רוצה להודיע לך שלא רחוק מביתך נמצאת חיה גדולה ואפורה מגזע כלבים, שיכולה בהחלט לאכול ולבלוע אותך אלא..."

"א-א-א!" קראה סבתא בפחד רב, קפצה מהמיטה ונכנסה לארון. פטיה עוד הספיק לסגור אחריה את דלת הארון כשנשמעה שוב דפיקה בדלת.

פטיה הציץ בזהירות דרך הסדק בדלת וראה על
הסף זנב אפור.
"מי שם?" שאל פטיה כשהוא מנסה לחקות
קולה של סבתא.
"זו אני, הנכדה שלך, כיפה אדומה," ענה הזאב.
פטיה מיד זרק על המיטה חבילת בגדים כלשהי,
כיסה אותה בשמיכה, ועל הכרית שם פקעת
חוטים, הרכיב עליה את משקפי סבתא ומצנפת
שינה שלה.
"תמשכי בחבל, ילדה שלי" אמר פטיה "והדלת
תפתח."

הדלת נפתחה לרווחה והזאב קפץ פנימה
ובאותו הזמן פטיה קפץ מעל סף והחוצה.
הזאב בצעד אחד התנפל על המיטה ובלע את
הדחליל של סבתא.
"פווי! איזה גועל!" קרא הזאב כשהוא יורק את
המשקפיים של סבתא "איזה סבתות
לא-טעימות יש עכשיו!"
סבתא בארון נרעדה מרוב פחד.
"אני מקווה שהנכדה תהיה טעימה יותר" אמר
לעצמו הזאב, כשהוא נשכב במיטה של סבתא.

בינתיים פטיה הוריד איזה שהוא צעיף מחבל
הכביסה, שם אותו על ראשו כמו ילדה, ודפק
בדלת.

"מי שם?" שאל הזאב מהחדר.

"זו אני.. כיפה אדומה!" ענה פטיה.

"משכי, ילדה, בחבל, והדלת תפתח" אמר
הזאב.

פטיה משך בחבל ובזהירות נכנס לחדר.

"הי, זו את, הנכדה שלי?" הופתע הזאב בהביטו
על פטיה.

"אני!" אמר פטיה.

"ואיפה הכיפה שלך?" שאל הזאב בחשדנות.

"עכשיו כיפות לא באופנה. כל הבנות לובשות

צעיפים על הראש" הרגיע אותו פטיה.

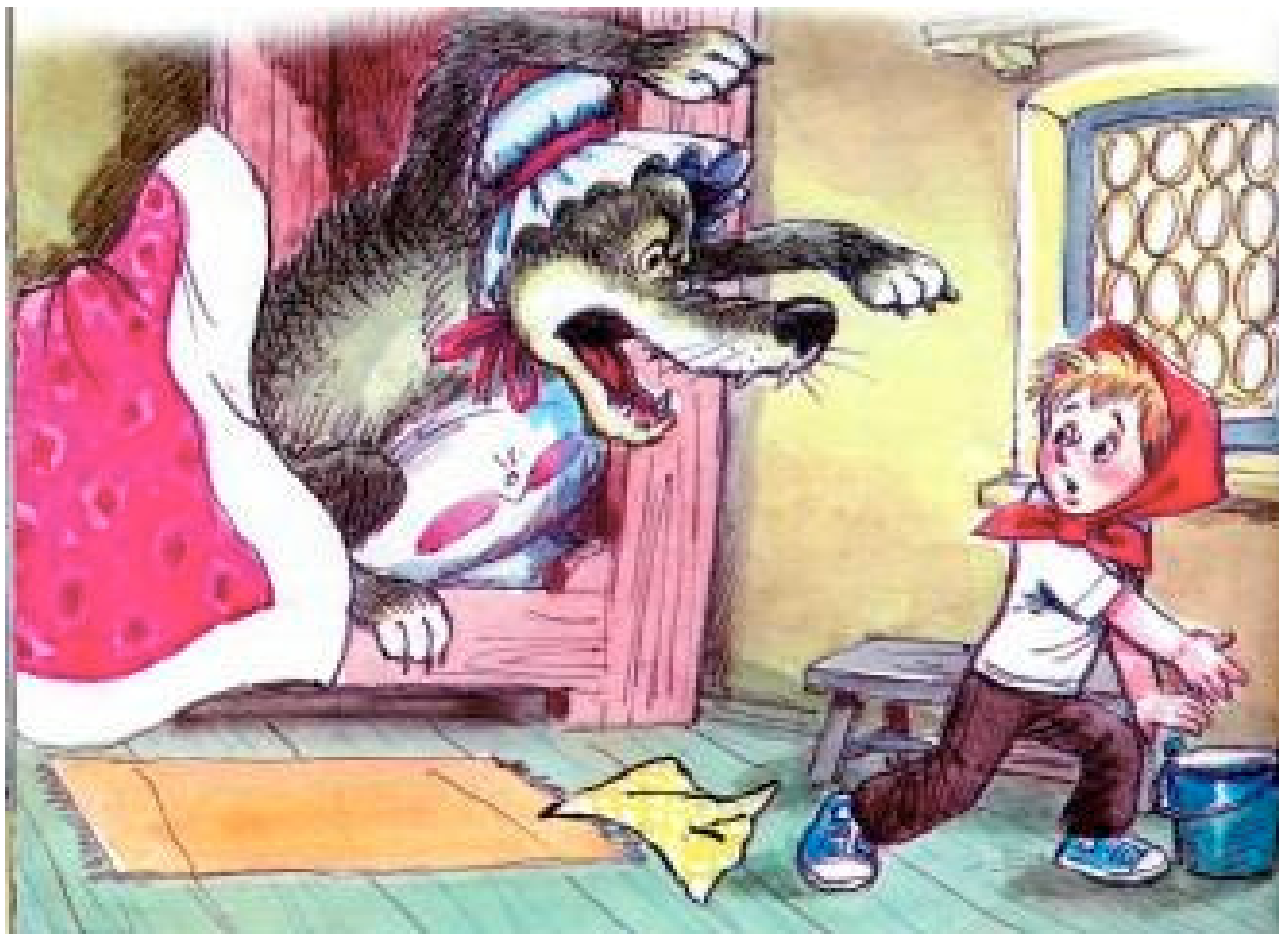

**"טוב, לכי בצעיף" הסכים הזאב "אבל למה את עומדת שם רחוק? בואי, תתקרבי, אני קצת חרשת, קשה לי לשמוע אותך."
פטיה בזהירות התקרב מעט למיטה. "נו"
בחוסר סבלנות ליקק זאב את שפתיו.
"מה?" שאל פטיה והביט בתקווה בדלת הפתוחה. אולי הציידים כבר עולים למרפסת. אך המרפסת הייתה ריקה כמו קודם.
"מה מה!" התרגז הזאב "ולא תשאלי אותי, ילדה, מדוע אצלי אוזניים כל כך גדולות?"
"אוזניים? אלה בוודאי כדי שתוכלי לשמוע טוב יותר כשהציידים באים" ענה פטיה.**

"ולמה אצלי עיניים גדולות כאלה, הה?" אמר זאב.

**"כדי לראות טוב יותר את הציידים.."
"ציידים? את שוב מספרת על הציידים!" הזאב חייך בזדון. הוא כבר הבין שזו לא כיפה אדומה שעומדת לפניו. הוא הוריד את המשקפיים של סבתא וצעק "ותשאל עכשיו, ילד אומלל, מדוע אצלי שיניים גדולות כאלה? זה כדי לאכול אותך! כבר הזהרתי אותך שאוכל אותך בלי מלח ופלפל!"**

והזאב זרק את השמיכה, גילה את שיניו החדות
ובצעקה גדולה התנפל על פטיה. אבל פטיה
תפס דלי שעמד בקרבה והלביש אותו על ראשו
של הזאב. הזאב נהם וחרק שיניים. פטיה קפץ
לדלת והזאב רץ אחריו.
למזלו הסבתא, שישבה בארון וכמעט התעלפה
מפחד, התאוששה מעט. היא פתחה קצת את
דלת הארון ושמה רגל לזאב. הזאב השתטח על
הרצפה, הדלי ירד מראשו ואז הוא ראה, ישר
מול האף שלו.. קנה של רובה!

אלא היו הציידים שהגיעו בזמן.
"ידיים.. כלומר כפות, למעלה!" קראו לזאב
הציידים האמיצים.
הזאב קם ללא התנגדות והרים את כפותיו.
באותו רגע נכנסה לבית כיפה אדומה, הסתכלה
על המיטה הריקה ושאלה "איפה סבתא שלי?
האם זאב זלל אותה?"
"פוי, איזה ביטוי 'זלל'?" חיקה פטיה את סבתא
"ילדות מחונכות אומרות 'אכל' או 'בלע'."
"אנחנו עכשיו נפתח את בטנו של הזאב ונראה
מה הוא הספיק לבלוע!" אמר אחד הציידים,
כשהוא מוציא סכין ציידים חדה.
"כבר לא צריך, לא צריך" ריחם פטיה על הזאב
ופתח את דלת הארון.

בארון עמדה סבתא, מחייכת וללא ספק חיה ובריא. כיפה אדומה נפלה לזרועותיה של סבתא. ואחר כך כולם, סבתא, כיפה אדומה והציידים התחילו לשבח את פטיה. "לא צריך!" התגונן פטיה, אך בכל זאת היה לו נעים לשמוע את הדברים. ואז פתאום כבה האור בביתה של סבתא. והכל כאילו נמוג. נשאר רק מסך חשוך עם מילים לא מובנות "טרסה פוס". פטיה כמובן ניחש שהם מסמנים "סוף הסרט". הרי הוא היה בצד שני של המסך.

הוא הסתכל וראה שבגדר זז קרש, וממש מזמין
אותו החוצה. הוא לא נתן לו לחכות. הקרש נסגר
אחריו, ללא רעש וללא חריקה, ופטיה התחיל
מיד לרוץ הביתה. מצב רוחו היה מרומם. אין מה
לומר. לא כל יום אפשר להשתתף בפועל בסיפור
אהוב. ובמיוחד שפטיה אהב סיפורים יותר מכל
דבר אחר. גם לשמוע וגם לחיות!